

Yitro: Isaiah 6:1-13, 7:1-6, 9:5-6

The Vision

×

ישעיהו ו'

(1) In the year that king Uzziah died I saw the Lord sitting upon a throne high and lifted up, and His train filled the temple. (2) Above Him stood the seraphim; each one had six wings: with twain he covered his face and with twain he covered his feet, and with twain he did fly. (3) And one called unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of hosts; The whole earth is full of His glory. (4) And the posts of the door were moved at the voice of them that called, and the house was filled with smoke. (5) Then said I: Woe is

(א) בְּשַׁנַּת מוֹת הַמֶּלֶךְ עֲזִיָּהוּ וְאָרְאָה
אֶת אֲדֹנָי יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנֹשָׂא
וְשׁוּלְיוֹ מַלְאִים אֶת הַהֵיכָל. (ב)
שֶׁרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפַיִם
שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד בְּשֵׁתַיִם יִכְסֶה פָּנָיו
וּבְשֵׁתַיִם יִכְסֶה רַגְלָיו וּבְשֵׁתַיִם יַעֲוֹפֶף.
(ג) וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ
קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֵא כָּל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. (ד) וַיִּנְעוּ אַמּוֹת הַסָּפִים
מִקּוֹל הַקּוֹרָא וְהַבַּיִת יִמְלֵא עָשָׁן. (ה)
וְאָמַר אוֹי לִי כִי נִדְמִיתִי כִי אִישׁ טָמֵא
שִׁפְתַיִם אֲנֹכִי וּבִתְוֹךְ עִם טָמֵא

אבן עזרא ישעיהו ו'א'

בשנת מות – הקדמונים אמרו שמלת "מות" צרעת, כי בעת שנכנס אל ההיכל להקטיר היה הרעש. גם הוא נכון, ויתכן להיות כמשמעו, כי בשנה שהתנבא מת עזיהו. ואין טענה "בימי עזיהו" (ישעיהו ו'א'), אחר שהיה חדשים. וזאת היא תחלת נבואת ישעיהו.

Our sages said that "died" here is used for became a leper; for when Uzziah entered the temple to offer the incense, the earthquake took place. This may be true; but מות can also be taken literally, in which case, the death of Uzziah must be placed in the same year in which Isaiah became prophet. No objection can be raised from "In the days of Uzziah" (1:1), since even months might have passed [between Isaiah's initiation as prophet and the death of Uzziah]. This chapter contains the first prophecy of Isaiah.

שמות רבה (שנאן) פרשת שמות פרשה ה

ד' הם חשובים מתים: סומא ומצורע ומי שירד מנכסיו ומי שאין לו בנים.

Four are considered dead [while still alive]: the blind, the leprous, one who has gone bankrupt, and one who is childless.

The Prophet's Reaction

with smoke. (5) Then said I: Woe is me! for I am undone; Because I am a man of unclean lips, And I dwell in the midst of a people of unclean lips; For mine eyes have seen the King, The Lord of hosts. (6) Then flew unto me one of the seraphim, with a glowing stone in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar; (7) and he touched my mouth with it, and said: Lo, this hath touched thy lips; And thine iniquity is taken away, And thy sin expiated. (8) And I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, And who will go for us? Then I said: 'Here am I; send me.' (9) And

וַאֲמַר אוֹי לִי כִּי נִדְמִיתִי כִּי אִישׁ טָמֵא
שִׁפְתַיִם אָנֹכִי וּבִתּוֹךְ עִם טָמֵא
שִׁפְתַיִם אָנֹכִי יוֹשֵׁב כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ יְיָ
צָבָאוֹת רָאוּ עֵינַי. (ו) וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד
מִן הַשְּׂרָפִים וּבִידּוֹ רִצְפָה בְּמִלְקָחִים
לְקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ. (ז) וַיַּגַּע עַל פִּי
וַיֹּאמֶר הִנֵּה נֹגַע זֶה עַל שִׁפְתֶיךָ וְסָר
עֹנֶדְךָ וְחִטָּאתְךָ תִּכָּפֵר. (ח) וַאֲשַׁמַּע
אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֲמַר אֶת מִי אֲשַׁלַּח
וְמִי יֵלֵךְ לָנוּ וַאֲמַר הַנְּנִי שְׁלַחְנִי. (ט)
וַיֹּאמֶר לֵךְ וַאֲמַרְתָּ לָּעָם הַזֶּה שְׁמַעוּ
שְׁמוֹעַ וְאַל תִּבְיִנוּ וּרְאוּ רְאוּ וְאַל
תִּדְעוּ. (י) הַשְּׁמֹן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאַזְנֵי

שמות פרק ד

(י) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל יְקוֹק בִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אָנֹכִי גַם מִתְמוּל גַּם מִשְׁלֹשִׁים גַּם מֵאֵז דְּבָרְךָ אֵל
עֲבָדְךָ כִּי כְבֹד פֶּה וְכְבֹד לְשׁוֹן אָנֹכִי: (יא) וַיֹּאמֶר יְקוֹק אֵלָיו מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם אוֹ מִי יְשׁוּם אֱלֹם אוֹ
חֵרֶשׁ אוֹ פֶקֶח אוֹ עוֹר הֲלֹא אָנֹכִי יְקוֹק: (יב) וַעֲתָה לֵךְ וְאָנֹכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר
תִּדְבֹר: (יג) וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי שְׁלַח נָא בְיָד תְּשַׁלַּח:

שופטים פרק ו

(יד) וַיִּפֹּן אֵלָיו יְקוֹק וַיֹּאמֶר לֵךְ בְּכַחַךְ זֶה וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִכַּף מִדִּין הֲלֹא שְׁלַחְתִּיךָ: (טו)
וַיֹּאמֶר אֵלָיו בִּי אֲדֹנָי בְּמָה אוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל הִנֵּה אֶלְפֵי הַדָּל בַּמְּנֹשָׁה וְאָנֹכִי הַצֹּעִיר בְּבַיִת אָבִי:

ירמיהו פרק א

(ד) וַיְהִי דְבַר יְקוֹק אֵלַי לֵאמֹר: (ה) בְּטָרָם אֲצַרְךָ בְּבֶטֶן יְדַעְתִּיךָ וּבְטָרָם תֵּצֵא מִרְחֹם הַקִּדְשִׁתִּיךָ
נִבְיָא לְגוֹיִם נִתְתִּיךָ: (ו) וַאֲמַר אֶהְיֶה אֲדֹנָי יְקוֹק הִנֵּה לֹא יְדַעְתִּי דְבַר כִּי נֶעַר אָנֹכִי: פ (ז) וַיֹּאמֶר
יְקוֹק אֵלַי אֵל תֹּאמַר נֶעַר אָנֹכִי כִּי עַל כָּל אֲשֶׁר אֲשַׁלַּחְךָ תֵּלֵךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר אֲצַוְךָ תִּדְבֹר: (ח) אֵל
תִּירָא מִפְּנֵיהֶם כִּי אֶתְךָ אָנִי לְהַצִּלְךָ נְאֻם יְקוֹק: (ט) וַיִּשְׁלַח יְקוֹק אֶת יָדוֹ וַיַּגַּע עַל פִּי וַיֹּאמֶר יְקוֹק
אֵלַי הִנֵּה נִתְתִּי דְבָרִי בְּפִיךָ: (י) רְאֵה הַפְּקֻדֹתֶיךָ הַיּוֹם הַזֶּה עַל הַגּוֹיִם וְעַל הַמַּמְלָכוֹת לְנִתּוֹשׁ וּלְנִתּוּץ
וּלְהֶאֱבִיד וּלְהָרוֹס לְבָנוֹת וּלְנִטּוּעַ: פ

שמואל א ג'

(1) And the child Samuel ministered unto the Lord before Eli. And the word of the Lord was precious in those days; there was no frequent vision. (2) And it came to pass at that time, when Eli was laid down in his place — now his eyes had begun to wax dim, that he could not see— (3) and the lamp of God was not yet gone out, and Samuel was laid down to sleep in the temple of the Lord, where the ark of God was, (4) that the Lord called Samuel; and he said: 'Here am I.' (5) And he ran unto Eli, and said: 'Here am I; for thou didst call me.' And he said: 'I called not; lie down again.' And he went and lay down. (6) And the Lord called yet again Samuel. And Samuel arose and went to Eli, and said: 'Here am I; for thou didst call me.' And he answered: 'I called not, my son; lie down again.' (7) Now Samuel did not yet know the Lord, neither was the word of the Lord yet revealed unto him. (8) And the Lord

(א) וְהַנְעָר שְׁמוּאֵל מְשִׁירַת אֶת יְיָ לְפָנָי עָלַי וּדְבַר יְיָ הָיָה יָקָר בְּיָמַי הָהֵם אֵין חִזּוֹן נְפָרֵץ. (ב) וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וְעָלַי שָׁכַב בַּמְּקוֹמוֹ וַעֲיִנָּו הִחְלוּ כְהוֹת לֹא יוּכַל לְרְאוֹת. (ג) וַיָּנֶר אֱלֹהִים טָרָם יִכְבֶּה וּשְׁמוּאֵל שָׁכַב בְּהִיכַל יְיָ אֲשֶׁר שָׁם אָרוֹן אֱלֹהִים. (ד) וַיִּקְרָא יְיָ אֶל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר הַנְּנִי. (ה) וַיִּרְץ אֶל עָלַי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא קָרָאתִי שׁוֹב שָׁכַב וַיִּלָּךְ וַיִּשְׁכַּב. (ו) וַיִּסָּף יְיָ קָרָא עוֹד שְׁמוּאֵל וַיִּקָּם שְׁמוּאֵל וַיִּלָּךְ אֶל עָלַי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא קָרָאתִי בְנִי שׁוֹב שָׁכַב. (ז) וּשְׁמוּאֵל טָרָם יָדַע אֶת יְיָ וְטָרָם יִגְלֶה אֵלָיו דְּבַר יְיָ. (ח) וַיִּסָּף יְיָ קָרָא שְׁמוּאֵל בְּשִׁלִּישֵׁת וַיִּקָּם וַיִּלָּךְ אֶל עָלַי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיִּבֶן עָלַי כִּי יְיָ קָרָא לְנָעַר. (ט) וַיֹּאמֶר עָלַי לְשְׁמוּאֵל לָךְ שָׁכַב וְהָיָה אִם יִקְרָא אֲלֶיךָ וְאִמְרַת דְּבַר יְיָ כִּי שָׁמַע

(1) And the child Samuel ministered unto the Lord before Eli. And the word of the Lord was precious in those days; there was no frequent vision. (2) And it came to pass at that time, when Eli was laid down in his place — now his eyes had begun to wax dim, that he could not see— (3) and the lamp of God was not yet gone out, and Samuel was laid down to sleep in the temple of the Lord, where the ark of God was, (4) that the Lord called Samuel; and he said: 'Here am I.' (5) And he ran unto Eli, and said: 'Here am I; for thou didst call me.' And he said: 'I called not; lie down again.' And he went and lay down. (6) And the Lord called yet again Samuel. And Samuel arose and went to Eli, and said: 'Here am I; for thou didst call me.' And he answered: 'I called not, my son; lie down again.' (7) Now Samuel did not yet know the Lord, neither was the word of the Lord yet revealed unto him. (8) And the Lord revealed unto him. (8) And the Lord called Samuel again the third time. And he arose and went to Eli, and said: 'Here am I; for thou didst call me.' And Eli perceived that the Lord was calling the child. (9) Therefore Eli said unto Samuel: 'Go, lie down; and it shall be, if thou be called, that thou shalt say: Speak, Lord; for Thy servant heareth.' So Samuel went and lay down in his place. (10) And the Lord came, and stood, and called as at other times: 'Samuel, Samuel.' Then Samuel said: 'Speak; for Thy servant heareth.'

(א) וְהַנְעִיר שְׁמוּאֵל מְשֵׁרֶת אֶת יְיָ לִפְנֵי עֲלִי וּדְבַר יְיָ הָיָה יָקָר בַּיָּמִים הָהֵם אֵין חֲזוֹן נִפְרָץ. (ב) וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וְעֲלִי שָׁכַב בְּמִקְוֹמוֹ וַעֲיִנָּו הִחְלוּ כְהוֹת לֹא יוּכַל לִרְאוֹת. (ג) וַנִּרְ אֱלֹהִים טָרַם יִכְבֶּה וּשְׁמוּאֵל שָׁכַב בְּהִיכַל יְיָ אֲשֶׁר שָׁם אָרוֹן אֱלֹהִים. (ד) וַיִּקְרָא יְיָ אֶל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר הַנְּנִי. (ה) וַיִּרְץ אֶל עֲלִי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא קָרָאתִי שׁוּב שָׁכַב וַיִּלָּךְ וַיִּשְׁכַּב. (ו) וַיִּסַּף יְיָ קְרָא עוֹד שְׁמוּאֵל וַיִּקָּם שְׁמוּאֵל וַיִּלָּךְ אֶל עֲלִי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא קָרָאתִי בְּנִי שׁוּב שָׁכַב. (ז) וּשְׁמוּאֵל טָרַם יִדַּע אֶת יְיָ וְטָרַם יִגְלֶה אֵלָיו דְּבַר יְיָ. (ח) וַיִּסַּף יְיָ קְרָא שְׁמוּאֵל בְּשִׁלִּישֵׁת וַיִּקָּם וַיִּלָּךְ אֶל עֲלִי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיִּבֶן עֲלִי כִי יְיָ קָרָא לְנַעַר. (ט) וַיֹּאמֶר עֲלִי לְשְׁמוּאֵל לָךְ שָׁכַב וְהָיָה אִם יִקְרָא אֵלֶיךָ וְאִמַּרְתָּ דְבַר יְיָ כִּי שָׁמַע יִגְלֶה אֵלָיו דְּבַר יְיָ. (י) וַיִּסַּף יְיָ קְרָא שְׁמוּאֵל בְּשִׁלִּישֵׁת וַיִּקָּם וַיִּלָּךְ אֶל עֲלִי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיִּבֶן עֲלִי כִי יְיָ קָרָא לְנַעַר. (יא) וַיֹּאמֶר עֲלִי לְשְׁמוּאֵל לָךְ שָׁכַב וְהָיָה אִם יִקְרָא אֵלֶיךָ וְאִמַּרְתָּ דְבַר יְיָ כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ וַיִּלָּךְ שְׁמוּאֵל וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹמוֹ. (יב) וַיָּבֵא יְיָ וַיִּתְיַצֵּב וַיִּקְרָא כַּפְעַם בְּפַעַם שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל דְּבַר כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ. (יג) וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל שְׁמוּאֵל הִנֵּה אָנֹכִי עֹשֶׂה דְבַר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּל שָׁמְעוֹ

His Mission (should he accept it)

of the Lord, saying: Whom shall I send, And who will go for us? Then I said: 'Here am I; send me.' (9) And He said: 'Go, and tell this people: Hear ye indeed, but understand not; And see ye indeed, but perceive not. (10) Make the heart of this people fat, And make their ears heavy, And shut their eyes; Lest they, seeing with their eyes, And hearing with their ears, And understanding with their heart, Rreturn, and be healed.' (11) Then said I: 'Lord, how long?' And He answered: 'Until cities be waste without inhabitant, And houses without man, And the land become utterly waste, (12) And the Lord have removed men far away, And the forsaken places be many in the midst of the land. (13) And if there be yet a tenth in it, it shall again be eaten up; as a terebinth, and as an oak, whose stock remaineth, when they cast their leaves, so the holy seed shall be the stock thereof.'

וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֹמֵר אֶת
מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֶךְ לָנוּ וְאֹמֵר הֲגִנִי
שְׁלַחְנִי. (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה וְאֶמְרַתְּ לָעָם
הַזֶּה שְׁמָעוּ שְׁמָעוּ וְאַל תִּבְיִנוּ וּרְאוּ
רְאוּ וְאַל תִּדְעוּ. (י) הַשְׁמֵן לֵב הָעָם
הַזֶּה וְאֲזַנֵּי הַכֶּבֶד וְעֵינֵי הַשֵּׁעַ פֶּן
יִרְאוּ בְעֵינֵי וּבְאֲזַנֵּי יִשְׁמָעוּ וּלְבָבוֹ
יִבֶן וְשָׁב וּרְפָא לוֹ. (יא) וְאֹמֵר עַד
מָתִי אֲדֹנָי וַיֹּאמֶר עַד אֲשֶׁר אִם שָׂאוּ
עָרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב וּבְתֵימִים מֵאֵין אָדָם
וְהָאֲדָמָה תִּשָּׂאָה שְׁמָמָה. (יב) וּרְחַק
יִי אֶת הָאָדָם וּרְבָה הָעֲזוּבָה בְּקִרְבַּ
הָאָרֶץ. (יג) וְעוֹד בָּהּ עֲשֻׂרִיהָ וְשָׁבָה
וְהִיְתָה לְבָעַר כְּאֵלֶּה וְכֵאלֹזֵן אֲשֶׁר
בְּשִׁלְכַת מִצְבַּת בָּם זָרַע קֹדֶשׁ
מִצְבַּתָּהּ.

נוסח המקרא מבוסס על מהדורת
מקרא על פי המסורה (CC BY-SA 3.0)
המבוססת על כתר ארם
צובה וכתבי יד נוספים

Malbim saw the sequence of sight, sound, and comprehension as highly suggestive:

First of all, we come to recognize the Creator through the sense of sight on account of His myriad deeds and creations. Then, by means of ongoing tradition [which is transmitted orally], and, finally, by intellectual proofs (cf. Isaiah 40:21) ...

These three ingredients—sense perception, tradition, and reason—are the standard medieval foundations of religious belief. Malbim implied that they have to be exercised in a particular order in order to produce the best results. Neither sense perception nor tradition is reliable without passing the test of reason.

רש"י ישעיהו ו':י"ג

כאלה וכאלון אשר בעת זמן שלכת שלהם, שהם משליכים עליהם שלהם בימי הסתיו שילוך אחר שילוך, עד שאין נותר בה זולתי המצבת, אף הם זרע הקדש הנמצאים בה עומדים בקדושתם, הם יהיו לה למצבת.

Like the terebinth and like the oak which, at the time of their casting, when they cast off their leaves during the fall, one casting after another casting, until nothing is left in it except the trunk, they too, the holy seed found in its midst, adhering to their holiness, they will be to Me as the trunk.

[Their remnant will be in merit of the righteous in their midst.]

רד"ק ישעיהו ו':י"ג

כאלה וכאלון אשר בשלכת מצבת במ – ובעורם יהיה כבעור האלה והאלון שישירו עליהם בזמן החורף ויראה שהם יבשים. וזהו פירוש "בשלכת", פירוש בהשליך עליהם. ואף על פי כן "מצבת במ", פירוש העמדה, כי עמדה לחותם בהם אף על פי שנראין יבשים, כי בימי ניסן ישובו ויפרחו העלים. כן "זרע קדש מצבתם", כי אף על פי שיגלו כולם, לא תחשבו כי יכלו בגלות ולא ישובו לארצם, כי עוד יפרחו ויצמחו וישובו לארצם.

They will be consumed like the terebinth and oak that shed their leaves in the winter and appear to be dried up. "Casting off" refers to shedding their leave. Despite this, "their stock remains," meaning the stay upright because their moisture remains within them even if they appear to be dried out, because in the spring the leaves will blossom again. Thus "the holy seed will be their stock;" even though they will all be exiled, do not think that they will perish in exile and never return to their land. They will blossom and flourish and return to their land.

[The entire nation merits survival.]

Aram & Ephraim vs. Judah

X

ישעיהו ז'

(1) And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin the king of Aram, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up to Jerusalem to war against it; but could not prevail against it. (2) And it was told the house of David, saying: 'Aram is confederate with Ephraim.' And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the forest are moved with the wind. (3) Then

(א) וַיְהִי בַיָּמֵי אַחָז בֶּן יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עָלָה רִצִּין מֶלֶךְ אֲרָם וּפְקַח בֶּן רִמְלִיָּהוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה עָלֶיהָ וְלֹא יָכַל לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ. (ב) וַיִּגְדּוּ לְבַיִת דָּוִד לֵאמֹר נָחָה אֲרָם עַל אֶפְרַיִם וַיָּנֹעַ לְבָבוֹ וּלְבַב עַמּוֹ כַּנּוֹעַ עֵצֵי יַעַר מִפְּנֵי רוּחַ. (ג) וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל יִשְׂעִיָּהוּ צֵא נָא לְקִרְאֵת אַחָז אֶתְּהָ וּשְׂאֵר יִשׁוּב בְּנֵדָה אֵל קִצְהָ תִּעְלֶת הַבְּרֵכָה

A Prophecy to King Ahaz

said the Lord unto Isaiah: 'Go forth now to meet Ahaz, thou, and Shear-jashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool, in the highway of the fullers' field; (4) and say unto him: Keep calm, and be quiet; fear not, neither let thy heart be faint, because of these two tails of smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin and Aram, and of the son of Remaliah. (5) Because Aram hath counselled evil against thee, Ephraim also, and the son of Remaliah, saying: (6) Let us go up against Judah, and vex it, and let us make a breach therein for us, and set up a king in the midst of it, even the son of Tabeel; (7) thus saith the

רוּחַ. (ג) וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל יִשְׂעִיָּהוּ צֵא נָא לְקִרְאֵת אַחָז אֶתְּהָ וּשְׂאֵר יִשׁוּב בְּנֵדָה אֵל קִצְהָ תִּעְלֶת הַבְּרֵכָה הָעֲלִיזְנָה אֵל מִסְּלַת שֹׁדֵה כּוֹבֵס. (ד) וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִשְׁמַר וְהִשְׁקֵט אֵל תִּירָא וּלְבָבְךָ אֵל יִרְדָּה מִשְׁנֵי זַנְבוֹת הָאֹדִים הָעֹשִׂנִים הָאֵלֶּה בְּחָרֵי אֶף רִצִּין וְאֲרָם וּבֶן רִמְלִיָּהוּ. (ה) יַעַן כִּי יַעַן עָלֶיךָ אֲרָם רָעָה אֶפְרַיִם וּבֶן רִמְלִיָּהוּ לֵאמֹר. (ו) נִעְלָה בִּיהוּדָה וּנְקִיצְנָה וּנְבַקְעֶנָה אֵלֵינוּ וְנִמְלִיךְ מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ אֶת בֶּן טַבְּאֵל. (ז) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְיָהוּהָ לֹא תִקּוּם וְלֹא תִהְיֶה. (ח) כִּי רֹאשׁ אֲרָם דִּמְשֶׁק וְרֹאשׁ

A Prophecy about King Messiah

×

ישעיהו ט'

burning, for fuel of fire. (5) For a child is born unto us, A son is given unto us; And the government is upon his shoulder; And his name is called Pele-joez-el-gibbor- Abi-ad-sar-shalom; (6) That the government may be increased, And of peace there be no end, Upon the throne of David, and upon his kingdom, To establish it, and to uphold it Through justice and through righteousness From henceforth even for ever. The zeal of the Lord of hosts doth perform this. (7) The

וְהִיְתָה לְשִׂרְפָה מְאֹכֶלֶת אֵשׁ. (ה) בִּי
יֵלֵד יֵלֵד לָנוּ בֵּן נָתַן לָנוּ וְתָהִי
הַמְּשָׁרָה עַל שִׁכְמוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פֶּלֶא
יֹזֶעֶץ אֵל גִּבּוֹר אָבִי עַד שֶׁר שְׁלוֹם. (ו)
[לְמַרְבֵּה] (לִם רַבָּה) הַמְּשָׁרָה
וְלִשְׁלוֹם אֵין קֵץ עַל כִּסֵּא דָוִד וְעַל
מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אֶתְּהָ וְלִסְעָדָהּ
בְּמִשְׁפָּט וּבְצִדְקָה מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם
קִנְיָת יְיָ צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה זֹאת. (ז)
דְּבַר שְׁלַח אֲדֹנָי בֵּיעֹקֵב וְנִפְלֵ
בְּיִשְׂרָאֵל. (ח) וַיִּדְעוּ הָעָם כֻּלּוֹ אֶפְרַיִם